

Nosaltres i el PDECAT

Durant les darreres setmanes, són molts els senyals que arriben sobre una mala interpretació de la relació de Reagrupament amb el PDECAT. És per aquest motiu que m'ha semblat adient aprofitar l'editorial per posar negre sobre blanc i donar informació als nostres associats, per a la seva tranquil·litat i per tal que es puguin explicar bé, amb claredat i contundència sobre aquest tema. Anem punt per punt.

1. En data dos d'abril de dos mil catorze, es va firmar un Acord d'Associació entre Convergència Democràtica de Catalunya i Reagrupament, en què es manifestava la voluntat decidida de tirar endavant un procés de transició nacional que culminés en l'assoliment d'un Estat independent per a Catalunya.

2. Que tots els militants de Reagrupament hem participat del procés fundacional del Nou PDECAT, que en el temps s'ha allargat uns mesos, que van des del seu congrés fundacional fins a l'elecció de tots els seus òrgans de direcció.

3. Que durant el procés de posada en marxa del PDECAT, una colla d'associats a Reagrupament s'han sumat de manera individual lliure i voluntària al projecte del PDECAT, alguns com a associats de base, d'altres com a membres d'algunes direccions territorials.

4. Que Reagrupament no ha signat cap conveni d'associació amb el nou PDECAT i que, per tant, resta com una associació lliure i independent. Així doncs, no es pot dir que Reagrupament estigui ni absorbit ni associat al PDECAT.

5. Que la junta Nacional està treballant i debatent la possibilitat de signar un conveni d'associació amb el PDECAT, un fet aquest del qual encara no tenim conclusions clares i que, en tot cas, sotmetrem, si s'escau, a l'aprovació dels nostres associats en l'assemblea general ordinària del pròxim 2 d'abril.

Desitjo que l'aclariment sigui entenedor i us demano que, allà on calgui, fem saber les coses com són i no com de vegades alguns volen que semblin. Raó i força, companys!

Marc Viñolas

Vicepresident de Reagrupament

Sumari

El ressó del procés al món

per Josep Sort

PÀGINA 2

Veïns

per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Territori desconegut

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Presentacions del llibre "Del Soft al Hard" de Josep Sort

PÀGINA 5

Rcat, la Ventafocs i el "ja n'hi ha prou!"

per Vicenç Julià

PÀGINA 6

Reiniciem la Barcelona demòcrata

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

El ressó del procés al món

Tot i que quan es llegeixi aquesta edició de *La Veu*, ja hauran passat unes quantes setmanes, l'eco de l'acte celebrat al Parlament Europeu, amb les intervencions del president Carles Puigdemont, el vicepresident Oriol Junqueras i el conseller Raül Romeva, encara és ben present. Sense cap mena de dubte, va marcar un punt de no retorn. Va commoure la dinàmica política i va esgarriar el govern espanyol, alhora que va omplir d'orgull els milions de catalans i catalanes que volem enllestir la feina d'assolir la nostra independència. Alguns dels europarlamentaris més veterans van confessar que mai havien vist aquella sala tan plena a vessar de gent. Va ser, en definitiva, una mostra de força, però també una mostra d'europeisme, de fe, des de Catalunya, en la Unió Europea.

Pocs dies després d'aquell acte, el president Puigdemont rebia el Cos Consular acreditat a Barcelona. És ja un acte que es repeteix anualment, i que aplega tots els còsols, diplomàtics o no, acreditats a Barcelona. És sabut que Barcelona és una de les ciutats no capitals d'estat -de moment- que més en té, de còsols, de tot el món. Fet que demostra la seva rellevància, fins i tot abans d'assumir la capitalitat del nou estat. No em puc imaginar els cops de colze que hi haurà en els diferents serveis diplomàtics quan finalment qui vagi destinat a Barcelona sigui del rang d'ambaixador. Es trauran els ulls els uns als altres. I, alhora, Barcelona i tot Catalunya, es veurà beneficiada pel fet que la presència d'ambaixades i tot el personal i serveis que això comporta enriquirà encara més la seva oferta cultural, social, econòmica, i també, no cal dir-ho, política, estratègica

i militar. S'obriran múltiples possibilitats de contactes, negocis, campanyes de tot tipus.

Però, abans de tot això, és obvi que, com deia abans, cal enllestir la feina. I precisament, un dels elements clau per aconseguir-ho, és el front internacional. I, en aquest sentit, que la comunitat internacional tingui clar que anem a tota brida i que no ens desviarem de l'objectiu de la Independència, és una condició *sine qua non* per aconseguir que, en primer lloc, ens escoltin i, posteriorment, ens reconeguin, quan arribi el moment. El reconeixement internacional a la nova República de Catalunya tindrà l'efecte de situar la nostra lluita fora de la qualificació de *problema intern*, que encara avui dia, si bé cada cop *amb la boca més petita*, se'ns considera. Un cop un estat qualsevol ens reconegui, i millor si són molts, i encara més, si són potents i amb pes en l'escenari internacional, entrarem en una nova dimensió. En aquest sentit, hi ha pel cap baix 193 portes a les quals trucar, tantes com membres de l'ONU, però, lògicament, no totes elles tenen el mateix pes, tot i que el seu vot és idèntic a l'Assemblea General. No així, com és ben conegut, al Consell de Seguretat, on només hi ha quinze estats, cinc d'ells permanents i la resta rotatoris.

Lògicament, el discurs que el president Puigdemont va adreçar al Cos Consular va anar en aquesta línia: assegurar-los que el poble català vol aconseguir com més aviat millor la Independència, i que no escoltarà propostes de tercera vies que, per altra banda, ni hi són ni les esperem, atès que Espanya està optant, cada cop més, per la via contrària, l'enduriment, la

recentralització, la repressió, la judicialització. Això no obstant, no és descartable que, un cop ho vegi tot perdut, Madrid aposti, de forma desesperada, per fer alguna oferta peregrina. Aquest, des del meu punt de vista, pot ser un moment clau. No ens podem permetre caure en la trampa. Qualsevol dubte que generem en aquest respecte pot ser fatal, perquè podem omplir de dubtes els estats que es plantegin reconèixer-nos, i que es tiraran enrere si percebem que nosaltres no anem fins al final.

Ha de quedar clar que no plantejo aquí cap dubte respecte al compromís del govern, i dels partits que li donen suport, en la consecució de la independència. Però el fet cert és que hem de ser conscients que, arribat el moment, la pressió, mediàtica, econòmica, empresarial (d'alguns empresaris, si més no) serà tan forta, que no és sobrer recordar que el nostre futur només és viable si tenim el màxim d'instruments per gestionar els nostres recursos, entre ells, lògicament, l'estat. De manera que hem de descartar tots els cants de sirena. Sigui com sigui, també és cert que els espanyols ja han fet arribar a tants pobles el seu menyspreu i rebuig a la catalanitat, que resulta ben poc probable que, llevat de sectors molt concrets i que ja coneixem, els escoltin.

La millor resposta, en definitiva, és continuar la mobilització i la unitat de la qual hem fet gala en els darrers anys. Ja queda molt poc. Però encara hem de fer alguna conquesta més.

Josep Sort

Veïns

Abans de res, quatre dades: a Vic hi viuen 43.287 habitants. D'aquests, un 25 % han nascut a altres països (uns 94 de diferents). Principalment vénen del Marroc, de Ghana i de l'Índia. També som ciutat d'acollida de refugiats. Pel Seminari de Vic (principal espai d'acollida, hi han passat quasi un centenar de refugiats. Ara n'hi ha la meitat, més o menys). A Catalunya, a data d'avui, s'acullen uns 500 refugiats.

Diuen que el món dona voltes. Que, políticament, les modes es van alternant. Que al món, els països, els pobles, els governs ... periòdicament som d'esquerres i després de dretes (deixeu-me ser una "mica molt" barroer, en aquesta darrera afirmació...). Poden passar quatre, vuit o dotze anys en l'alternança, però que al final, al món, tot acaba donant la volta.

Actualment, a la meua ciutat, al revés que a la majoria del món, sembla ser que la dreta reaccionària ja ha anat perdent pistonades. De 5 regidors, en van sobreviure només un (que el van votar, a les darreres municipals, un miler d'electors, tots ells molt respectables, segur que tenen els seus motius). Però aquest fet no és generalista. Crec que, per desgràcia, fins hi tot és una anomalia. A Catalunya i a Vic, això (la radicalització de les idees a la dreta) encara no passa.

El que està passant al món (l'auge de les posicions més dretanes), de moment, a Catalunya, no ho estem vivint. I ull! podria ser un indicatiu que potser, a Vic i a Catalunya, no ho fem tan malament. O també, potser vol dir que aquí anem més tard, que ja vindrà.

M'he referit a l'auge al món de les ideologies de dretes perquè crec que, per desgràcia, té molt a veure amb tema de l'acolliment de refugiats.

A Catalunya, en molt pocs anys, hem passat d'una població de de 6,5 milions d'habitants, a 7'2. Hem crescut un 20 %. I aquest creixement, precisament, no és gràcies als naixements dels catalans autòctons.

Les ciutats més importants del món, les més cosmopolites, són les que es nodreixen dels ciutadans arribats d'arreu, de les cultures més llunyanes i més estranyes segons els seus aborígens. Els catalans, d'això, en sabem molt. A l'escola, de petit, ja ens ensenyaven que el nostre país ha estat sempre una cruïlla de cultures, i que, gràcies a això, els catalans som el que som.

El tema de la immigració, però, no és tant simple com he anat exposant fins ara. La Generalitat intenta fer els seus deures i els municipis també. Com a mínim a Vic. I també a Osona.

Només vull, per no fer-me pesat, precisar algun aspecte. Ens cal afinar una política (o un pla, o un projecte, o el què sigui) que tingui en compte que els immigrants que venen, al final, s'acaben quedant. I també cal que nosaltres, els autòctons, ens anem fent a la idea que això és el millor que ens hauria pogut passar. Que hem de prescindir de la creença majoritària que els que arriben a casa nostra només hi són de pas. L'experiència ens demostra que, vulguin o no, la majoria es queden aquí. Per tant, val més que ho tinguem previst, i que les nostres polítiques (les lingüístiques, les econòmiques, educació, habitatge, cultura, salut) estiguin a l'aguait i ho tinguin previst. Crec que, si deixem de pensar en immigrants, en refugiats, i els comencem a considerar veïns, començarem tots plegats a viure més bé.

Josep Ramon Soldevila

Territori desconegut

El govern de la Generalitat, amb el president Puigdemont al capdavant, ha superat el llenguatge metafòric i ha dit que estan preparant un Referèndum per tal que els ciutadans de Catalunya decideixin si volen ser ciutadans d'una república catalana independent o volen seguir essent membres del regne d'Espanya. Ja no amaga les seves intencions, s'ha acabat el temps del sí, però no, de la puta i la ramoneta, per dir-ho amb llenguatge popular. Ara fa declaracions institucionals a dintre i a fora de Catalunya que deixen ben clars els objectius d'aquesta legislatura. S'ha compromès, amb el suport de la majoria independentista del Parlament, a acceptar el resultat de la consulta i a fer efectiu el mandat de les urnes. Un plantejament realment revolucionari. La revolució dels somriures.

El govern de l'estat, després de negar-se sistemàticament i continuar a pactar les condicions d'aquest

referèndum, ha decidit eludir la seva responsabilitat política i tractar aquest conflicte entre Catalunya i Espanya, com una qüestió que han de resoldre els tribunals de justícia. La mentalitat de l'estat espanyol hegemònic, autoritari i centralitzador fa molt difícil que puguin entendre que el moment actual que viu Catalunya és el resultat d'un seguit d'humiliacions dels governs espanyols successius, que sempre han vist Catalunya, no com un subjecte polític, sinó com un botí que els pertanyia. La tossuderia de no voler reconèixer Catalunya com la nació que és, no és una qüestió menor. La majoria d'espanyols consideren, encara que Espanya és «una, grande i libre» Per això en Rajoy parla d'amputació dolorosa i irreversible i el president Mas parla d'emancipació dolça i alliberadora. Dos pensaments divergents que cada vegada s'allunyen més i més.

Les cartes estan sobre de la taula. Cada vegada sentirem amb més força la pressió de l'estat. Veurem inhabilitacions, diran, ja ho diuen, que el judici al qual sotmeten als nostres representants no és un judici polític i ho és perquè els fiscals han actuat seguint l'ordre del govern espanyol al fiscal general perquè iniciés la querrela. I en vindran més. I tot fa pensar que les sentències seran condemnatòries i, després d'escoltar les defenses, impecables, de Mas, Ortega i Rigau, ja els serà difícil fer quadrar el cercle... Però tot s'hi val!

Ja hem entrat en territori desconegut. Conjurem-nos per no cometre errors. En veurem de tots colors. Que cap provocació ens aparti del nostre objectiu. Ferms, junts fins a l'emancipació dolça i alliberadora.

Teresa Casals

Presentacions del llibre "Del Soft al Hard" de Josep Sort

El polític, professor de la Universitat de Barcelona i responsable de Relacions Internacionals de Reagrupament, Josep Sort, està de ruta de presentacions del seu llibre *Del Soft al Hard. Catalunya, la Independència i els Afers Exteriors*.

Una publicació que des de la Veu ens fa especial il·lusió perquè es

tracta d'un recull d'articles que l'autor ha anat publicant a la secció d'internacional del butlletí des de l'any 2011.

Els articles reflexionen sobre l'impacte internacional del procés d'independència de Catalunya, d'un abast que pràcticament mai abans s'havia donat. Segons el seu parer, l'evolució d'aquest impacte el fa ser

optimista, i remarca la importància de l'àmbit internacional en la consecució de la Independència.

Aquí podeu veure un recull de fotografies dels diferents actes que ha fet a Barcelona, Vic, Reus, Mataró i Lleida. El proper serà a Badalona el dia 1 de març i des d'aquí us animem a anar-hi si encara no ho heu fet.

**Propera
presentació
a Badalona**

Del Soft al Hard,
Catalunya, la
Independència i els
Afers Exteriors

JOSEP SORT I JANÉ

Ens complau a convidar-vos a la presentació del llibre,

DEL SOFT AL HARD
Catalunya, la Independència i els
Afers Exteriors

Presentarà: **Laura Soler**, executiva del PDeCAT Badalona

Parlarà: **Josep Sort**, autor del llibre

Reagrupament, la Ventafocs i el "ja n'hi prou!"

Si existís un “empassagripaumetre”, que mesurés la quantitat de “gripaus-persona-metre quadrat”, que s’ha empassat alguna associació/partit polític legalment constituït, estic absolutament segur que la nostra, es a dir Reagrupament, s’enduria i de llarg, el record “Guinness”.

Que per què ho fem ? L’única explicació possible és que és un fenomen inherent al nostre ADN de reagrupats de “pedra picada”. No avantposem cap interès propi, a l’objectiu final.

En moltes ocasions se sol dir una frase que posa de manifest (en sentit figurat) el que hom estaria disposat a fer per tal d’aconseguir un fet concret. Així, sentim frases tals com “per aconseguir això o allò seria capaç de “fer moneda falsa” (per a posar-nos en un cas extrem).

Una altra de les frases que ha fet fortuna, i que es va sentir bastant en alguns del actes de Rcat ja fa un cert temps, era la de “per aconseguir la independència seria capaç de pactar fins i tot amb el mateix dimoni”. Suposo que aquesta última deu haver estat més d’una vegada en les ments dels nostres governants, potser pensant interiorment i inútil, en un personatge que viu en un palau a Madrid. Al nostre President-fundador, li havia sentit dir en algunes ocasions.

Personalment, jo no ho sé si ho faria, ja que cadascú te les seves creences i no crec que em fes gaire gràcia “rostir-me tota l’eternitat”, tot i que ara l’existència del dimoni i de l’infern sembla que es qüestionada fins i tot per la pròpia Església.

Sigui com sigui, deixant les frases abstractes i en sentit figurat i tornant al terreny material i tangible, i com a prova del cotó que, encara que no siguem ni molt menys masoquistes, som La Ventafocs del Procés, és que hem donat suport, gratuït sempre, als partits sobiranistes i independentistes, sense demanar res a canvi. Hem impulsat coalicions de partits per reforçar la presència del món independentista a Madrid, hem col·laborat en coalicions electorals municipalistes perquè cap independentista es pogués “sentir orfe” de representació, hem col·laborat molt activament en la refundació de l’antiga CDC, en l’actual PDECAT. Un sacrifici i una abnegació més gran no la podíem tenir. Hem tingut moltes baixes pel camí entre nosaltres, ja que no tothom a acabat d’entendre aquest paper de Ventafocs, no volgut expressament, però assolit patriòticament a fi de no perjudicar el Procés en marxa. Tot això i molt més hem estat i estem disposats a fer-ho fins quan calgui, o fins a assolir l’objectiu final.

El nostre lema es treballar i callar des de l’anonimat, inclús més d’una vegada sentint-nos “l’ase dels cops”, com la Ventafocs del conte, però amb la il·lusió que algun dia assolirem la fita final.

Al que no estem obligats és a empassar-nos els gripaus de l’incompliment dels propis estatuts votats en Assemblea. El fet d’anunciar “a bombo i plateret” unes incompatibilitats normatives i estatutàries que després es

“passen pel forro”. Tot i que es una frase molt amanida, però evoca aquella d’en Grouxo Marx, de “aquests són els meus principis, però, si no li agraden, en tinc uns altres”. Són moltes les proves fefaents d’això darrer des del passat juliol fins ara, i el mal i el perjudici que ocasionen a ells mateixos i als seus possibles desencantats votants és immens. I que no se’ns digui que en un Consell Nacional es fa una “votació exprés” per a esmenar-ho, ajornar l’aplicació i tornar a reformar els Estatuts, perquè això és ni més ni menys que “fer-se trampes al solitari”. Companys i companyes del PDECAT, esteu a temps de reconsiderar la vostra actitud i esmenar les errades comeses sobre la marxa. De savis és canviar de parer. La Democràcia i la Transparència (amb majúscules), la ciutadania i Catalunya en definitiva us ho reconeixerà i agrairà. En cas contrari, la gent no es “tonta” i, a aquestes alçades, ja no “combrega amb rodes de molí”.

Em vaig associar a Reagrupament pel seu ideari fundacional: Independència, Democràcia, Transparència i Treball; crec que fins al moment ho hem complert. El que no hem de permetre mai és ser còmplices d’altres que no segueixin aquests postulats. Almenys, amb mi que no hi comptin. I... un cop més (i aquesta és definitiva), qui avisa no és traïdor.

Vicenç Julià

Reiniciem la Barcelona demòcrata

Des de la vegueria de Barcelona del PDECAT hem començat un cicle de conferències o xerrades amb la intenció de copsar les diferents opinions que hi ha sobre temes ben importants i controvertits que afecten la ciutat i la ciutadania. Es tracta de contrastar-les, les diferents opinions. Hem programat aquests actes convidant ponents amb diferents punts de vista, per tal d'obrir un debat que després puguem aprofitar per millorar les nostres actuacions per a la ciutat i la ciutadania.

Vam començar el passat gener, per exemple, parlant de la Barcelona, cap i casal, amb la presència d'en Quim Torra, en Joan Canadell i n'August Colomines.

Aquest acte, que es va fer a Nou Barris, va ser prou concorregut i hi va haver un molt bon debat posterior. Hem fet actes de Com allotgem la gent que ens visita?; Quin model de Zoo volem?; Barcelona i el món?; Com fem de Barcelona una ciutat per viure?; Com ens movem per Barcelona? i Tothom té dret a viure en condicions. Tots aquests actes els hem fet en les seus de les diferents agrupacions de districte barcelonines del PDECAT o bé en Centres Cívics o sales dels diferents districtes. Promovem obrir debat i desterritorialitzar aquest debat.

Els propers debats programats seran: Els reptes de la ciutat esportiva, a Gràcia; Com aollim els nouvinguts?, a Horta-Guinardó; Quin Ajuntament

60 dies⁺ d'Executiva del Partit Demòcrata a Barcelona

"Reiniciem la Barcelona demòcrata"

Reunions individuals amb els associats

Recollida i reciclatge del material de les agrupacions

Trobada amb l'àmbit social

Homenatge al President Macià

Espai Barcelona

Grup de treball per redactar el Reglament de la Vegueria

Reunió amb els tesorers de les agrupacions

Sopar amb el President Puigdemont

Reorganització de locals

Partit Demòcrata
Barcelona
@PDeCATBCN

volem?, a l'Eixample; Barcelona: ciutat comercial, a Sant Martí; Com ajudem els que no poden seguir?, a Horta-Guinardó; Barcelona; cultura i coneixement, a l'Eixample; L'educació dels nostres infants, a Nou Barris i Quins deures tenim? Com els fem complir, a Sarrià-Sant Gervasi.

En tots aquests actes, hem buscat ponents amb opinions confrontades per enriquir aquests debats i, en acabar les presentacions dels ponents, sempre hi ha un torn de preguntes per part dels espectadors. Un cop acabades aquestes xerrades, la intenció és

posar per escrit totes les idees importants que sorgeixin i aprofitar-ho per fer una base programàtica consensuada i, o bé passar-ho al grup municipal, o bé guardar-ho per fer un programa de Govern de cara a les properes eleccions municipals. Jo, personalment, considero que són uns debats prou enriquidors i per tant us convido a assistir-hi.

Albert Aragonès

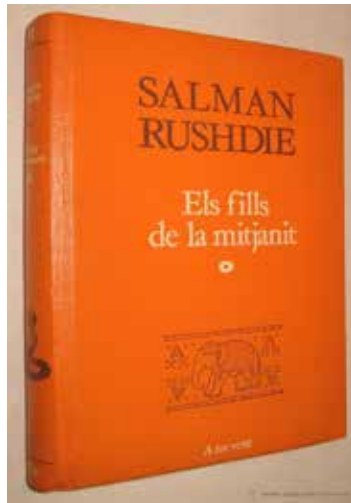
Els fills de la mitjanit i el poder meravellós de la llibertat

Salman Rushdie, *Els fills de la mitjanit*, traducció de Joan SalSellent, Barcelona: Proa, 1987.

Ara que farà 70 anys que l'Índia va independitzar-se de l'Imperi Britànic, és especialment oportú emprendre la lectura de l'obra de Salman Rushdie, *Els fills de la mitjanit*, tot i que aquesta novel·la és una autèntica joia literària, valuosa per si mateixa. Precisament, en la història que conta Rushdie, té una importància decisiva el dia i l'hora exactes —mitjanit del 15 d'agost de 1947— en què l'Índia va esdevenir un Estat independent. Aquest és l'instant en què neix Saleem Sinai, el protagonista que alhora encarna la veu narrativa de l'obra. Aquesta veu narrativa en primera persona, parcial i subjectiva, que s'adreça a una oient anomenada Padma, és un dels encerts del llibre. A més, els qüestionaments del relat mateix per part de Padma i la pròpia autointerrogació del narrador mentre narra afavoreixen la reflexió metaliterària i conviden el lector a ser conscient del seu artífici.

A la mitjanit de la independència de l'Índia no tan sols naixerà Saleem, sinó també Shiva, i ambdós infants seran intercanviats pel rampell d'una minyona enrabada amb el món, cosa que farà capgirar els seus destins: el primer viurà al si d'una família acomodada, i, en canvi, l'altre dins una família d'extracció pobra, justament el contrari que els corresponia per naixença. Així mateix, en els minuts successius a la mitjanit —com pot succeir qualsevol altre dia de l'any— naixeran una colla d'infants, que mantindran entre si una connexió màgica i misteriosa que tindrà un paper destacat en diversos moments de la narració. Són els “fills de la mitjanit” a què al·ludeix el títol de l'obra, els quals compten amb poders meravellosos molt diversos.

L'obra de Rushdie estableix un joc molt divertit i enginyós amb

la història del seu país d'origen i atorga un valor molt especial a l'emergència del nou Estat pel vincle màgic que fa sorgir en els infants nascuts al mateix moment que comença la nova etapa històrica sobirana. Els fets narrats abasten més de mig segle d'història de l'Índia, atès que la narració s'inicia abans del naixement de Saleem, amb les entranyables vicissituds dels seus avis, com ara el bell episodi del llençol foradat, a través del qual l'avi de Saleem, que és metge format a Occident, és autoritzat a fer l'examen mèdic i els diagnòstics de la que acabarà essent la seva dona.

Durant el trajecte de la novel·la veiem desfilar nombrosos fets històrics: el període que Índia i Pakistan formaven part de l'Imperi Britànic i la conflictivitat entre les diverses confessions religioses; la independència de l'Índia i la separació entre Índia i Pakistan; el conflicte fronterer sino-indi; la guerra entre Índia i Pakistan per la independència de Bangladesh, anomenat llavors Pakistan Oriental; l'arribada al poder d'Indira Gandhi; etc. La gràcia de Rushdie consisteix a incorporar tots aquests fets històrics per mitjà d'una ficció que aconsegueix transmetre amb amenitat una veritat més profunda i essencial. En paraules —potser hiperbòliques— del narrador:

“És possible, fins i tot probable, que jo només sigui el primer historiador

que escriu la història de la meua innegablement excepcional vida-i-època. Però aquells que segueixin les meves passes acudiran, inevitablement, a la present obra, a aquest llibre de consulta, a aquest Hadith o Purana o Grundrisse, en cerca de guia i d'inspiració.”

A més, Rushdie no estalvia una crítica contundent a nombrosos dirigents polítics històrics tant de l'Índia com del Pakistan d'aquest període. Ja es tracti de dictadors militars (Ayub Khan) o líders civils (Fatima Jinnah) al Pakistan, com Indira Gandhi a l'Índia, la corrupció és objecte de denúncia com a element constant de l'etapa postcolonial:

“El Partit Combinat de l'Oposició, no us estranyarà pas de saber-ho, era una col·lecció de bergants i facinerosos de marca, units només pel determini d'enderrocar el president i de retornar a aquells mals temps passats en què eren els civils, i no els militars, qui es folraven les butxaques amb els diners públics; però per la raó que fos, els havia sorgit un líder formidable. Aquest líder era la Sra. Fatima Jinnah, germana del fundador de la nació.”

En definitiva, és una novel·la molt rica en històries, personatges, referències, fantasies, etc. i sovint se l'ha considerat un exemple emblemàtic de realisme màgic. La crítica canadenca Linda Hutcheon l'ha analitzada com un supòsit del que ella anomena “metaficció historiogràfica” i la inscriu plenament en el postmodernisme al costat de *El tambor de llauna* (de Günter Grass) o *Cent anys de solitud* (de García Márquez). En qualsevol cas, som davant d'una obra mestra que admet una curiosa lectura en la clau de la situació catalana actual. Els infants que neixen a l'hora que neix el nou Estat independent (els fills de la mitjanit) reben facultats meravelloses. Com a mínim, cal acceptar, doncs, la vàlua positiva d'una metàfora que indica que la llibertat d'un poble produeix beneficis.